Anamaria Beligan

DRAGOSTEA E UN TRABANT

„Aţi văzut filmul Pisica neagră, pisica albă ?" întreabă Victor.

„Teamă mi-e că nu", răspunde doctorul Prince.

Şi-acu ce mă fac? Că dacă-ncep să-i povestesc filmul, îmi ia cel puţin cinşpe minute şi eu sînt ăla care plăteşte... gîndeşte Victor. E tare pornit împotriva psihiatrilor. Care profită de pe urma oamenilor confuzionaţi, le exploatează mizeria sufletească şi impasurile existenţiale. Cîtă indecenţă! Simte cum îl sufocă un val de surdă indignare.

„Ce s-a întîmplat? E important să-l fi văzut?" se miră doctorul sincer. Ce părere ai, domle doctor?! „De ce ai tăcut aşa, deodată?"

Victor rămîne tăcut o vreme iar doctorul Prince îi respectă ceea ce consideră că ar fi nevoia lui de reculegere. Chiar şi tăcerea o plătesc, fir-ar să fie! Parcă văd că nu m-aleg cu nimic în afară de o notă de plată pipărată care are să mă deprime şi mai rău.

„Iertaţi-mă, se scuză Victor, da"nu cred să-mi facă vreun bine consultaţia asta... vreau să spun că nu pot face abstracţie de ceasul ăsta care ticăie... la urma urmelor, ce vină am eu că n-aţi văzut Pisica neagră, pisica albă ? De ce să plătesc eu minute care costă atît de scump ca să vă pun la curent cu un fapt de artă pe care orice persoană cît de cît cultivată din acest oraş ar trebui să-l cunoască?"

„Ai dreptate, Victor. Şi mă simt vinovat că n-am văzut Pisica neagră, pisica albă, mai ales că a rulat după colţ, la Cinema Nova, şaşe săptămîni în şir. Ce-ar fi să mi-l povesteşti dumneata - nu-ţi iau bani pe timpul astfel consumat... Te rog, fă-mi binele ăsta!"

„Aşa da", spune Victor în timp ce un zîmbet abia mijit şi incredul îi luminează faţa.

Doctorul Prince se ridică din fotoliu şi se îndreaptă spre celălalt capăt al încăperii unde Victor descoperă un spaţiu gol, ca un fel de scenă improvizată deasupra căreia atîrnă din plafon patru proiectoare şi în mijlocul căreia se află două tobe: ideea de relaxare a doctorului Prince: elegantă, costisitoare, uşor infantilă, ca de altfel tot ce se află în cabinetul lui. Şi-l imaginează bătînd tobele în toiul nopţii, ca să alunge demonii nefericiţilor de pacienţi... Dindărătul tobelor, pe staţia lui ultimul răcnet, doctorul Prince pune un copact disc cu muzică de Bregovic.

„E un tip, Angelo, pe care l-am cunoscut la facultate, acu"vreo şase luni – spune Victor – un tip bine, care a citit mult şi-a călătorit peste tot...

Ne-am împrietenit de la prima vedere... Mă invită destul de des să iau prînzul cu el la Black Cat Café, cafeneaua lui preferată de pe Brunswick Street.... E singuratic de felul lui, dar s-a lipit de mine... Cînd sîntem împreună, uneori vorbeşte ore în şir despre un film, sau o carte, sau un oraş, sau o civilizaţie dispărută... E cam cu şapte ani mai bătrîn ca mine şi cred că-i student la Melbourne Uni – cu întreruperi, bineînţeles – de cel puţin unsprezece ani.... Aveam impresia că nu era nevoit să lucreze ca să se întreţină, da"nu eram sigur, şi cum nu era treaba mea, nici nu l-am întrebat vreodată."

„Simpatic tipu"!" comentează doctorul Prince. „Îi place muzica?"

„Ce părere aveţi? Sigur că da. Se pricepe să bată toba şi cîntă şi la vioară... şi la laoud-ul cubanez - şi-a cumpărat unul cînd a fost prima oară la Havana." (Chestia cu toba nu-i adevărată, dar cum era să nu profite Victor de o ocazie care să trezească interesul doctorului?)

„Da"să ne fie clar: Angelo nu-i un geniu muzical. De fapt nu este geniu în nici un domeniu. Ştie multe, despre o mulţime de lucruri, fără să exceleze în ceva anume – este ceea ce se cheamă un diletant."

„Se mai găsesc atît de puţini azi, în trista noastră epocă postmodernă, cînd mai toată lumea e supraspecializată", meditează doctorul Prince. „Trebuie să le preţuim prezenţa şi să le cultivăm prietenia", adaugă el cu o rază de alean în privire.

Tace, lăsîndu-se furat de Maşina morţii, piesa de bază din cd-ul lui Bregovic, care sparge tăcerea cu ritmuri ciudate şi sugerează o tulburătoare înţelepciune.

„Pot continua?" întreabă Victor.

„Te rog."

„Într-o seară, cu vreo trei luni în urmă, Angelo şi cu mine ne-am dus să vedem Pisica neagră, pisica albă. E acolo o secvenţă în care un porc mănîncă un Trabi..."

„Un Trabi?!" se miră doctorul.

„Un Trabant. O maşină fabricată în Germania de est - aşa-zisul Mercedes cartonat, autoturismul pentru mase..."

„Cu alte cuvinte, ruda legitimă a Volkswagen-ului lui Hitler!"

„Da... ideologic vorbind... Dar din punct de vedere practic, cum poate compara cineva o maşină robustă şi rezistentă precum Volkswagen-ul cu prăpăditul de Trabant, acea patetică şi zgomotoasă corcitură între tractor şi motocicletă?" exclamă Victor.

„Înţeleg ce vrei să spui..."

„O fi el Hitler mort şi eventual chiar îngropat, dar Volkswagene încă mai vezi pe şosele – pînă şi în Melbourne! Ca să nu pomenesc de modelul nou, considerat maşină de lux, trădînd astfel însăşi ideologia în numele căreia Volkswagen-ul a fost inițial conceput!”

„Pe cînd un Trabant nu vezi pe nimeni conducînd... în orice caz nu în Melbourne!” comentează doctorul Prince.

„Nici chiar în Germania! Pentru simplul motiv că este cea mai poluantă maşină din cîte s-au inventat în lume. Aşa că, după unificare, Fratele Bogat i-a adus la cunoştință Fratelui Sărac că este dispus să tolereze Trabantul un an sau doi, după care însă Fratele Sărac să facă bine să se descotorosească de Trabi şi să-l exporte în lumea a treia, unde de altfel îi e locul...”

„Aşa că din Trabi n-a mai rămas decît amintirea...” meditează doctorul.

„Exact: amintirea a ceva ieftin, rău mirositor şi total patetic...”

„Atunci ce să ne mirăm că în ultimul lui film, Kusturica îl foloseşte drept hrană pentru porci. Ce metaforă inspirată!”

„Aşa m-am gîndit şi eu pînă...”

„Pînă ce?”

„Vedeți, domnule doctor, metafora-i lucru”dracului... nu toată lumea o înțelege la fel...”

„În principiu, sînt de acord, dar practic vorbind, cum ar putea cineva să nu se amuze copios privind cum un porc mănîncă un Trabant?”

„Ei, domnule doctor Prince! E de înțeles că pe dumneavoastră vă amuză! Dar nu uitați că aproape patruzeci de ani, Trabantul a întruchipat visul est european... Era maximum ce-şi putea dori o familie, în ceea ce priveşte bunăstarea materială. Şi nu numai în Germania de Est, ci în tot lagărul socialist...”

„Cu alte cuvinte, vrei să spui că est europenii ar putea fi jigniți văzînd simbolul unui vis din trecut profanat de un porc?” se miră doctorul, cu mintea plecată să investigheze implicațiile situației în lumina teoriilor lui Jung.

„Habar n-am! Că nu asta-i problema mea”, răspunde Victor. „Problema mea e Angelo.”

„Ce s-a întîmplat cu el?”

„În Pisica neagră, pisica albă, profanarea Trabantului, cum v-ați exprimat dumneavoastră, e înfățişată în trei etape. Mai întîi, un peisaj tipic sîrbesc, în care un porc îi dă tîrcoale viitoarei sale victime – Trabi – încercînd

să muşte din el. Mai apoi, pe la jumătatea filmului, ne regăsim în acelaşi cadru; de rîndul ăsta însă, porcul e pornit pe treabă şi înfulecă avid hălci din trupul lui Trabi... Înainte de sfîrşitul filmului, ne mai întoarcem odată la porc să constatăm progresul îndeletnicirii sale care a ajuns la apogeu: mare parte din Trabant a dispărut în tubul digestiv suprasaturat al porcului din care țîşneşte o rîgîitură cosmică, umplînd peisajul cu ecoul ei simbolic."

„Cîtă măiestrie în dozarea efectelor dramatice!" se extaziază doctorul.

„N-ar fi eronat de presupus că la a treia etapă, publicul din sală, inclusiv eu, se tăvălea de rîs. Nu însă şi Angelo..."

„Da"ce-a făcut?"

„S-a ridicat din scaun... a stat cîteva secunde în picioare – deşi era evident că tremurau – pînă ce o persoană din spate i-a strigat să se dea laoparte. Atunci... a fugit afară... M-am luat după el, bineînțeles, fără să mai văd sfîrşitul filmului pe care, trebuie să adaug, n-am avut curajul să-l văd a doua oară din pricina celor ce au urmat..."

„Mergem împreună. Sînt sigur c-o să-l dea fie la Astor, fie la Westgarth" intervine doctorul Prince.

„Nu cred, domnule doctor. Să vă spun de ce."

„Sînt numai urechi!"

„Dar mai întîi vreau să vă atrag atenția că am terminat ce aveam de spus despre film. Aşa că ați face bine să opriți cd-ul lui Bregovic, ca s-auzim tictacul ceasului."

„Nu-ți face griji, sînt cu ochii pe ceas, aşa că dă-i drumul mai departe." (Nemernicule! Toți sînteți la fel! îşi zice în gînd Victor care pentru o clipă crezuse că doctorul făcea parte din specia rarissimă a celor ce nu s-au lăsat cu totul pradă înclinațiilor mercantile.)

„Unde am rămas înainte să mă întrerupeți?"

„Spuneai că Angelo a fugit din sală..."

„Exact. L-am urmat în foaier. L-am apucat de braț şi mi-am dat seama că tremura. Era livid la față. S-a dus la closet, eu l-am aşteptat la uşă. Cînd a ieşit era evident că vărsase. Niciodată pînă atunci nu-l văzusem aşa. Era într-o stare de extremă agitație atît fizică cît şi mentală... M-am simțit complet depăşit de situație..."

„Şi ce-ai făcut?"

„Am ieşit din cinematograf şi ne-am plimbat o vreme, în cea mai desăvîrştă tăcere. Era o seară blîndă de aprilie, nici un nor pe cer, şi o lună ca un proiector de scenă: dezagreabilă şi indiscretă... În cele din urmă i-am propus să intrăm să luăm un espresso... da"nu mi-a răspuns, continua să

meargă ca şi cum ar fi fost în transă... I-am respectat nevoia de tăcere, simțindu-l cufundat într-o adîncă, impenetrabilă şi foarte personală meditație... I-am propus să plec şi să-l las singur, dar m-a înşfăcat de braț cu un soi de disperată hotărîre, din care am dedus că vroia să rămîn... ceea ce am făcut..."

„Şi ce s-a întîmplat?"

„Ajunsesem în Johnston Street. M-a tras după el într-o bombă spaniolă unde a comandat un ulcior de sangria şi nişte tapas-uri. În mijlocul localului era un ring de dans cu podea de lemn unde un argentinian învăța cîteva perechi deosebit de neînzestrate să danseze tango. Mi-am amintit că Angelo îmi spusese că asta era metoda lui de relaxare, să privească oameni dansînd tango... Şi am privit, am privit, am tot privit, pînă ce n-a mai rămas nici un cuplu pe ringul de dans. Argentinianul începu să danseze de unul singur pe melodia La Cumparsita, cu o parteneră invizibilă care părea să urmeze fără greşeală paşii lui savanți. Mă simțeam îngrozitor, implicat fără voia mea într-o enigmă la care n-aveam nici cheful nici curiozitatea de a participa. Sangria mi se urcase la cap şi nu mai doream nimic altceva decît să mă duc acasă."

„Tare se mai complică lucrurile cînd e vorba de tango! Mai ales cînd unul din parteneri e invizibil..." comentează doctorul Prince.

„Sînt convins că sînteți expert în subiectul ăsta, că l-ați citit pe Borges şi că aveți toate cd-urile lui Carlos Gardel şi Sexteto Mayor ce se pot cumpăra pe bani. Dar scutiți-mă, rogu-vă, de comentariile dumneavoastră care nu mă interesează de fel. Ceasul ticăie şi eu sînt cel care plăteşte – nu uitați! Nu vă împiedică nimeni să scrieți o dizertație pe tema asta şi s-o plublicați într-o revistă pentru psihiatrii cu veleități de diletanți."

„Iartă-mă, Victor. Te rog, continuă."

„Unde am rămas?"

„Ți se urcase sangria la cap şi vroiai să mergi acasă."

„Aşa... Am făcut un efort de voință şi l-am privit pe argentinian pînă la capăt după care, dat fiind că localul se închidea, am sugerat că ar fi vremea să plecăm... Am ieşit în stradă şi Angelo a oprit un taxi care tocmai trecea. „Vino", mi-a zis, şi n-am avut puterea să-i rezist. Am coborît în dreptul unei case din Greville Street, în Prahran. Angelo a scos cheia, de unde am dedus că locuia acolo. Deşi era neobişnuit de galant şi îmi plătise de multe ori consumația cînd ieşiserăm împreună în oraş, nu mă invitase niciodată acasă. Nu i-o luasem niciodată în nume de rău, ştiind cu cîtă străşnicie îşi

apăra intimitatea. Presentimentele mele dispăruseră şi muream să aud – sau să văd – ce surpriză îmi rezerva Angelo…”

„Pun rămăşag că mureai!”

„Pun rămăşag că şi dumneavoastră muriți! Numai că avem o mică problemă, domnule doctor Prince. Timpul afectat unei consultații a trecut şi nu sînt dispus să plătesc o a doua şedință. Mi s-a spus că luați o sută cincizeci pe oră. Cu banii ăştia îmi pot cumpăra cinci cd-uri cu Carlos Gardel.”

„Aşadar ce propui?”

„Propun să ne oprim aici.”

„Da”cum vrei să te tratez dacă nu cunosc faptele care au declanşat boala?”

„Păi, domnule doctor, de ce mă gîndesc mai mult, de ce mai mult mă îndoiesc că ați fi în stare să înțelegeți faptele… Cît despre tratament… chiar vă închipuiți că mă aştept să-mi vindecați sufletul?”

„Atunci pentru ce Dumnezeu ai venit la mine?”

„Pentru că doctorul meu curant mi-a spus că nu-mi reînoieşte rețeta de Aripax dacă nu mă duc să mă vadă un psihiatru.”

„Şi ce-ai de gînd să faci?”

„Habar n-am. Probabil c-am să recurg la ierburi…”

„Îți doresc succes” încheie doctorul Prince, evident indispus.

„Mulțumesc domnule doctor. Nu uitați să-mi trimiteți nota de plată.”

Victor părăseşte cabinetul fără să închidă uşa după el. În camera de aşteptare nu mai e nimeni, nici măcar secretara. Părăseşte clădirea şi o ia pe jos pe Cardigan Street. S-a întunecat, deşi e abia şase fără un sfert. Prin aerul umed de iarnă îi parvine la urechi sunetul slab al unui instrument de percuție. Tre”să fie toba nemerniculuI.

*

Au trecut şase săptămîni de cînd l-a vizitat pe doctorul Prince. Doctorul curant i-a refuzat rețeta pentru Aripax. Aşa că Victor a trecut pe ierburi. Ia în fiecare zi două tablete de esență de sunătoare şi, cînd simte că-l lasă nervii, îşi pune sub limbă cîteva picături de leac floral. În multe privințe, se simte renăscut.

Într-o seară, pe cînd se întoarce de la o prelegere pe tema „Rezonanța lui Schumann şi epidemiologia fericirii” ținută de un profesor american, observă un om şezînd pe o treaptă a scării ce duce la apartamentul lui.

„Doctore Prince!” exclamă Victor, „Ce faceți aici?”

„Trebuie să stau de vorbă cu dumneata”, răspunde doctorul cu o voce sumbră.

„Vă rog... sigur că da... poftiți înăuntru”, spune Victor.

„Te întrebi probabil cum ți-am aflat adresa: m-am uitat în fişa dumitale medicală” spune doctorul aşezîndu-se pe canapeaua lui Victor.

„Nu era greu să ghicesc”, răspunde Victor.

„Contravine eticii profesionale, îmi dau seama.... Dar... Ştii, Victor, nu mi se întîmplă prea des să dau peste un pacient care citeşte Borges, ascultă Gardel şi ştie pe dinafară filmele lui Kusturica... Pe lîngă asta, m-a impresionat profund sinceritatea dumitale. Eu însumi am serioase îndoieli privind meseria mea şi nu rareori citesc aceste îndoieli în ochii pacienților mei... Dar nici unul pînă la dumneata n-a avut curajul să pomenească de ele în fața mea... Mă rog, dar nu asta m-a făcut în primul rînd să vin aici...”

„Atunci ce?”

„Ai început o poveste despre prietenul dumintale Angelo care a fost total dat peste cap vizionînd un porc mîncînd un Trabant... M-am gîndit mult, dar îmi este cu neputință să-mi închipui ce se ascunde îndărătul întîmplării... Am elaborat mai multe ipoteze... Mă frămîntă o nevoie imperioasă să aflu dacă este vreuna validă.”

„Aha! Vreți să vă testați capacitatea de diagnostician...”

„De mult am pierdut încrederea în diagnosticele mele. Mă interesează din punct de vedere uman.”

„Întreaga poveste? Fără taxare pe minut?”

„Ştiam că ai să spui asta... de aceea ți-am şi adus această mică dovadă de anticipată recunoştință”, răspunde doctorul Prince scoțînd un pachețel din servietă. În pachet, cinci albume solo cu muzică de Gardel, Varela, Canaro, Basso şi Mores.

„Mi-au sosit chiar azi de la Buenos Aires”, adaugă doctorul.

„În acest caz, să pun ibricul pe foc!” rîde Victor. Nu-i vine să creadă ce se întîmplă. Se simte în al nouălea cer, de parcă ar fi înghițit o sticlă întreagă de leac floral.

„Ce doriți: espresso, cappuccino, café con leche, ceai?”

„Un ceai ar fi minunat.”

„N-am decît de mango.”

„Perfect.”

În timp ce Victor face ceaiul, ochii doctorului Prince inventariază reproducerile de pe pereții living-room-ului: Goya, Simone Martini, Degas;

fotografiile lui Orson Welles, Almodovar şi Dalai Lama; o hartă a Barcelonei, una a Katmandu-ului şi alta a Havanei - chestii destul de previzibile pentru interiorul unui tip imprevizibil precum Victor.

„Ăsta-i faimosul Trabant, nu-i aşa?" întreabă doctorul, arătînd spre un desen mare în cărbune, fără ramă, lipit direct pe perete, cînd Victor îşi face apariția aducînd ceaiul.

„Da", răspunde Victor, „am un prieten, pictor de meserie, specializat în medicină legală. A făcut desenul după indicațiile mele."

„Îmi pot imagina maşina asta încăpînd în stomacul unui porc mai mare. Metafora nu e deloc exagerată, ceea ce o face cu atît mai remarcabilă... Şi uite-aşa, iată-ne reîntorşi la Angelo."

„Iată-ne reîntorşi la Angelo. Unde rămăsesem?"

„În Greville Street, Prahran. Angelo a scos din buzunar cheia casei în care, după bănuiala dumitale, locuia..."

„Aşa", reluă Victor, „Între timp mă părăsiseră angoasele dar mi se stîrnise curiozitatea. Am intrat într-o odaie foarte mare, living room şi cameră de studiu totodată. Am rămas cu răsuflarea tăiată la vederea atîtor cărți, albume, picturi, obiecte de artă, care trebuie să fi costat o avere. De unde o fi avut Angelo atîția bani? Îmi dădusem seama că n-o ducea prost cu banii, dar nu mă aşteptasem să dau peste asemenea comori şi asemenea rafinament. „Te întrebi de unde am bani pentru toate astea?"îmi spuse, citindu-mi gîndul. „Din scris!". „Da-i lucru ştiut că scriitorii sînt săraci! Cel puțin în țara asta!", i-am răspuns. „Da"cine-a spus că scriu cărți?"

„Da"atunci ce scrii?"

„Teze."

„Ce scrii?!"

„Teze pentru studenți. Ce-ți închipui c-am făcut la facultate toți anii ăştia? Am cîştigat bani făcînd tezele studenților dispuşi să mă plătească. Pe teme de antropologie, teorie critică, studii culturale, studii metiatice, comunicație... chestii d-astea. Nu-ți închipui cît plăteşte un student din Brunei ca să treacă la o materie!"

„N-aveam de ce să nu-l cred, mai ales că treaba mi se părea foarte plauzibilă. Ne-am aşezat, a pus de ceai (de mango - asta coincidență, nu-i aşa?) şi a continuat:

„ „Natura muncii mele mă face să trec neobservat iar viața mea socială e aproape inexistentă. Ceea ce-mi convine de minune. Dacă vreau, mă pot sui dis de dimineață în avion, lua un mic dejun la Doyle"s, în Sydney – stridii proapete şi şampanie Veuve Cliquot - şi înapoia la patru după masa, fără ca

nimeni să aibă habar. Orice chef m-apucă, mi-l pot satisface. E nevoie, într-o meserie ca a mea. Scrisul tezelor e atît de... deprimant, de monoton, de imbecilizant... încît e absolut necesar să găsesc o formă de compensație. Pentru mine, forma ideală de compensație este să-mi permit tot ceea ce mintea omenească e în stare să ofere în materie de individualism dus pînă la extrem, de originalitate, de evaziune.... Înțelegi ce vreau să spun?"

„Cum să nu!"am aprobat eu din toată inima.

„Îmi plac surprizele. Ador să fac lucruri pe care nu le-am planificat dinainte, îngăduind toanelor mele sau inspirației să-mi dicteze acțiunile. Mă amăgesc de unul singur că ceea ce francezii numesc le sel de la vie poate fi găsit – poate chiar gustat! – în modul acesta..."

„Pîn-aici toate bune", am încuviințat, întrebîndu-mă în sinea mea ce avea asta în clin şi-n mînecă cu porcul, Trabantul şi disperarea lui recentă.

„Te întrebi probabil ce legătură are asta cu recenta mea reacție la cinematograf", comentă el, în timp ce eu aprobam jenat din cap.

„„Are, crede-mă!", zîmbi el trist. „Bănuiesc că ți-ai dat seama cît îmi place muzica alternativă şi că ştiu să cînt la cîteva instrumente pe cale de dispariție...

„Într-o zi, prin august 1994, am mîncat obişnuita mea foccacie la Black Cat Café, apoi am pornit să fac cîțiva paşi pe Brunswick Street. Am intrat la Sister Ray, unde cumpăr de obicei cd-uri de muzică alternativă, şi unde am dat peste un cd nou, al unui grup de țigani din România. Am ascultat o bucată sau două şi m-am îndrăgostit pe loc de muzica lor exuberantă. Era atît de proaspătă, de plină de viață, de originală! Am cumpărat cd-ul şi cîteva zile mai tîrziu, după ce-l ascultasem de cel puțin o sută de ori, m-am dus la o agenție de traduceri şi am cerut să-mi traducă textele cîntecelor. Cuvintele, savuros de inteligente, pline de umor şi subversiune, mi-au confirmat că dădusem peste o adevărată bijuterie. Într-atît m-a entuziasmat descoperirea mea că am hotărît pe dată să zbor în România spre a-i vedea pe țigani în habitatul lor adevărat, departe de antreprenorii din vest, de consumatori estetizanți şi studiouri computerizate... Pradă inspirației de moment, mi-am luat bilet de avion şi, în mai puțin de patruzeci de ore, mă aflam pe aeroportul Otopeni din Bucureşti..."

„Cum te-ai descurcat cu viza?"

„Cu viza? Niciodată nu-mi fac probleme cu vizele. Oricum, am primit o viză pe aeroport, dacă nu mă înşeală memoria. Apoi am sărit într-un taxi şi i-am spus şoferului să mă ducă în satul respectiv – Plopeni se numea, nume

care vine de la plopi şi care mi s-a părut cît se poate de potrivit căci tot cuprinsul, cît vedeai cu ochii, era doar cîmp pustiu, ciori şi şiruri interminabile de plopi... Drumul a durat vreo trei ceasuri şi m-a costat o avere, deşi distanța reală dintre sat şi aeroport nu era mai mare de o oră. Probabil însă că şoferul intuise că reprezentam o ocazie unică în viața lui... Se făcuse seară cînd am ajuns la destinație. M-a lăsat la marginea unei şosele pustii printre case adormite – şi, bineînțeles, plopi! – fără țipenie de om, în afara unui polițist pe jumătate beat care mi-a cerut actele. I-am dat o hîrtie de cincizeci de dolari americani şi l-am întrebat unde locuiau țiganii. I-am vorbit italieneşte, o limbă care seamănă într-atît cu româna încît o înțelege toată lumea..."Se întunecă, doctore Prince. Doriți s-aprind lampa?", întreabă Victor politicos.

„Nu. De fapt, dac-ai adus vorba... cred că lumina de lumînare e mult mai agreabilă..."

„Nici o problemă, sînt cîte lumînări vreți în casa asta. Ultima mea iubită făcea colecție. Preferați cu aromă de fragi sau parfum de mosc?"

„Cum or fi mirosind plopii?"

„Mai bine nu aflați, domnule doctor, credeți-mă pe cuvînt!"

„Atunci aromă de fragi!", hotărăşte doctorul, aşezîndu-se turceşte pe podea.

„De fragi sălbateci, pentru dumneavoastră!"

Victor aprinde o lumînare, o pune pe jos, lîngă musafir, şi continuă:

„Aşadar polițistul îl informă pe Angelo că țiganii erau plecați în turneu în Elveția şi că trebuia să aştepte cel puțin o lună dacă vroia să-i cunoască. S-au dus împreună la cîrciuma din sat, au băut cîteva beri, după care Angelo a întrebat: „De vreme ce tot sînt aici, ce-ar fi să vizitez familiile lor? Nu-mi închipui c-au plecat în Elveția cu mic, cu mare. O mai fi rămas vreun frate sau un unchi sau un nepot cu care aş putea sta de vorbă!". „În cazul ăsta aveți nevoie de bodigard", spuse polițaiul, „că acolo-n țigănie e murdar şi periculos, mai ales pentru un domn ca dumneavoastră. Nici asfalt nu au". Angelo a mai scos o hîrtie de cincizeci şi polițistul s-a învoit să-i fie bodigard.

„S-au dus în țigănie unde într-adevăr era mizerie mare. O ceată de puradei gălăgioşi s-au strîns cît ai clipi în jurul lui Angelo şi al polițaiului. Deodată, o huidumă de om, păros şi sur, li s-a pus de-a curmezişul în cale: „Unde v-ați pornit să mergeți?"i-a întrebat pe un ton amenințător. „Vin de la Melbourne, din Australia", i-a răspuns Angelo în italieneşte, „şi sînt un fan al țiganilor din Plopeni, a căror muzică am avut plăcerea s-o descopăr de curînd. Mi s-a spus că sînt plecați în turneu în Elveția şi m-am gîndit că

dacă tot am venit atîta drum, aş putea să fac cunoştinţă cu rudele lor. Sper că mă înțelegeți... tare mult aş vrea să cunosc familia lui Moş Ciocoteală, că el îmi place dintre toți cel mai mult!”.

„Huiduma se nimeri să fie chiar fiul lui Moş Ciocoteală şi-i plăcură cele auzite. Aşa că-l pofti pe Angelo acasă la el, unde puse pe masă o sticlă de țuică dintre cele mai tari. „Cred că nu mai aveți nevoie de bodigard”, îşi dădu cu părerea polițaiul şi, după ce dădu peste cap trei pahare de țuică, plecă.

„Angelo petrecu restul serii bînd cu Ciocoteală Junior şi cu alți fii şi nepoți ai tarafului aflat în Elveția, care se adunaseră pe încetul cu mic cu mare, să vadă cu ochii lor smintitul ce vorbea italieneşte şi venea din țara cangurilor. L-au poftit să doarmă în casa lui Ciocoteală, cea mai arătoasă din mahala, singura cu baie – o baie nou-nouță, toată în roz, ce ocupa o treime din cocioaba cu pămînt pe jos, cu odăi fără ferestre şi pereți abia cît un stat de om. Au băgat în baie cea mai bună canapea ca să-l culce pe Angelo. El a protestat, bineînțeles, dar Ciocoteală Junior i-a explicat că nimeni nu folosea vara baia, că aveau o cişmea în curte.

„A doua zi dimineața, la trezire, dădu cu ochii de o țigancă tînără care turna apă caldă în cada roză. Fata aducea la trăsături cu bătrînul Ciocoteală, al cărui chip Angelo îl ştia de pe coperta cd-ului: frunte înaltă, ochi negri, imenşi şi migdalați, buze cărnoase. Aceeaşi expresie, greu de definit: parcă glumeață şi totodată melancolică.

„Era înaltă şi foarte subțire, cu păr lung negru, şi cercei mari în urechi. Între şaişpe şi şaptişpe ani, bănui Angelo. Îi puteai cuprinde mijlocul cu palmele. „Bună dimineața”, spuse fata. „Am zis că poate vrei să te îmbăiezi după atîta călătorie.”

„Da” de ce-ai adus apă caldă?”se miră Angelo.

„Păi c-aşa procurăm noi apa caldă. Robinetele sînt de frumusețe. După ce faci baie, vino afară, în şopron, să-ți dau de mîncare.”

„Mulțumesc”, spuse Angelo. „Mă cheamă Angelo.”

„Păi că ştiam!”rîse fata. „Eu sînt Aurelia. Dacă vrei, poți să te serveşti cu şampon. Miroase a fragi. E din Elveția.”

„În timp ce se îmbăia, Angelo încercă să-şi amintească unde mai auzise numele ăsta. Poate într-un film franțuzesc de avangardă? Nu-şi amintea personajul, dar numele îl ținuse minte. Era un nume solar, plin de lumină, cu rezonanță teatrală. Mai tîrziu avea să descopere ce însemna aur în limba Aureliei.

„Cînd ieşi din odaia de baie se pomeni în mijlocul unei cete de copii care îl pîndiseră cu ochii pe uşă. O fetiță, o Aurelie în miniatură, îl apucă de mînă şi-l conduse în curtea din spate, sub un şopron din scînduri.

„Acolo prăjea Aurelia cartofi, pe un reşou cu gaz. Şopronul era cît se poate de original, un fel de corcitură între un garaj şi o bucătărie de vară. În fund era o maşină ciudată, pe care un puradel o lustruia cu o cîrpă.

„Ia loc", îi porunci Aurelia voioasă, „îndată-i gata micu' dejun."

„Unde să stau?"întrebă Angelo, constatînd că nu era nici un scaun.

„Pe canapea, unde alt undeva!"

„Ce canapea?"

„Aia din maşină!"

Se băgă în ciudata maşină şi se aşeză pe bancheta din spate transformată în canapea şi împodobită cu perne în fețe brodate. După scurt timp, Aurelia veni să se aşeze lîngă el, cu un castron de cartofi prăjiți în poală.

„Nimeni în Plopeni nu face un mic dejun mai bun ca mine!"spuse ea. „N-avem MacDonald în sat, dar eu am fost la MacDonald. Bunicu"Ciocoteală m-a luat cu el în Elveția cînd aveam paişpe ani. Şi n-am să uit cipşii ăia cît oi trăi."

„Simpatică maşinuță", grăi Angelo. „Ce marcă e?"

„Cum?! N-ai mai văzut Trabant? Da"ce maşini aveți voi acolo, în Australia?"

„N-avem nevoie de maşini, circulăm călare pe canguri!"

„Trebe să mă uit la nişte western-uri d-ale voastre. Aveți western-uri, nu-i aşa?"

„Înainte s-apuce să răspundă, Ciocoteală Junior (care de fapt era tatăl Aureliei) şi ceata lui îşi făcură apariția, punînd stăpînire pe Angelo pentru mai toată ziua. Se aşezară în jurul unei mese, în curtea din față, cufundîndu-se în discuții serioase despre Elveția, Australia, fotbal, economia mondială şi soarta omenirii după anul 2000. Păhărelele mici ca degetarul, din sticlă colorată, erau mereu umplute cu țuică. Din cînd în cînd cîte o nevastă, cumnată, mamă sau mătuşă punea pe masă o farfurie cu gustări ca la ocazii: ouă umplute, cîrnăciori, ghiudem, sardele...

„„Ce zi minunată!"exclamă Angelo, între două rîgîieli, cu privirea pierdută către afințitul de soare. „Păcat că lăutarii-s duşi în Elveția".

„Ciocoteală al treilea, unde eşti mă?", strigă atunci Ciocoteală Junior.

„E-n şopron, drege toba de eşapament", răspunse un țînc de cinci ani.

„Du-te de-l adu!", porunci tatăl.

„Apăru un țigan tînăr cu mustață neagră. Era Ciocoteală al treilea, fiul lui Ciocoteală Junior, nepotul lui Moş Ciocoteală. Era cu un an mai tînăr ca soră-sa Aurelia, care era copilul cel mai mare al Juniorului.

„Scoate amplificatoru-n curte şi zi-i ceva pentru mosafir”, porunci tatăl.

„Cît ai bate din palme, curtea se umplu de copii de toate vîrstele, de la doi la şaişpe ani. Veniră cu acordeoane, viori, chiar şi vreo două țambale. Ciocoteală al treilea îşi încercă țambalul, atacînd o frază muzicală de şapte note. N-o isprăvi bine că i se alăturară fraţii şi verişorii, pornindu-se pe o improvizație furtunoasă şi veselă, în timp ce Angelo îi privea şi asculta, nevenindu-i să creadă.”

„Ce baftă!”, exclamă doctorul Prince, plin de invidie. „Să asiste la asemenea spectacol, şi încă dat în cinstea lui! Elveţienii ar fi trebuit să se scobească adînc în buzunare pentru ceva atît de autentic.”

„Destul de adînc ca să achite prețul unei băi noi – fără apă caldă!”, ripostează Victor, oarecum enervat de comentariul neadvenit al doctorului. „Pot continua?”

„Da, te rog!”, îl îndeamnă doctorul, dînd duşcă o înghițitură zdravănă de ceai de mango.

„Cam şapte cîntece mai tîrziu ieşi din casă Aurelia, îmbrăcată într-o rochie de seară strălucitoare, cumpărată probabil dintr-un subsol cu chilipiruri din Elveția. Apucă microfonul şi începu să cînte cu o voce adîncă, neagră, catifelată, un potpuriu de cîntece țigăneşti de dragoste care lui Angelo îi păru un soi de versiune macdonaldizată a baladelor moştenite din bătrîni. Un ritm neplăcut de disco îi lovi timpanele: era contribuția lui Ciocoteală al treilea care atacase temeinic un sintetizator…”

„Ce crimă! Muzica asta neprețuită, păstrată din generație în generație… să fie violată de sintetizatorul unui puțoi!” se revoltă doctorul Prince. „Iartă-mă că te-am întrerupt.”

„Bănuiesc că Angelo gîndea la fel… dar pe de altă parte, cum să nu-l fi fermecat vocea aceea? Ochii aceia? Ținuta de domniță a Aureliei? Căci în ciuda rochiei ieftine, a machiajului ieftin, a cerceilor încă şi mai ieftini, avea ceva atît de aristocratic în felul în care îşi ținea capul, în gesturile ei reținute, în abia perceptibila scînteie de mîndrie din ochii ei negri. Cum să nu-l fi fermecat acea melancolie jucăuşă care-i învăluia pe toți cei de față, într-o singură aură. Aura Aureliei: ce nimerit joc de cuvinte!

„Angelo îşi dădu seama că Aurelia avea stofă de mare vedetă, cum rareori ți-e dat să întîlneşti. Numai de-ar fi avut norocul să dea peste omul care… care… care să ce? Ajută-mă, doctore Prince!”

„Ăăăă…ăăăăă…”, rosteşte doctorul, încercînd să-şi adune mințile „care s-o învețe să se îmbrace, să se apere de şlagărele disco, să păstreze nealterată tradiția moştenită din bunici şi, mai presus de orice, să rămînă ea însăşi.”

„De-ar fi avut norocul să dea peste omul care s-o pună în valoare,” continuă Victor, „Aurelia avea într-o bună zi să strălucească în toată întunecata-i splendoare de regină… să tulbure cele mai agere minți şi să pătrundă în cele mai înghețate inimi.. întocmai ca… întocmai ca… Juliette Greco, în versiune postmodernă!”

„Pun pariu că în clipa aceea, prietenul tău Angelo se simțea un pic ca un Sartre postmodern!”

„Angelo şi Sartre! Ce asociere neadvenită, doctore! Nici pomeneală! Ştiu precis că Angelo era fanul devotat al lui Boris Vian. În asemenea măsură încît atunci cînd a vizitat Templul Literaturii din Hanoi (altă escapadă imprevizibilă de-a lui!) a comandat o rugăciune specială pentru Vian, scrisă în vietnameză, pe care a învățat-o pe de rost şi a recitat-o la templu, în zori, trei dimineți în şir… Ori ştim prea bine amîndoi ce părere avea Vian despre Sartre, nu-i aşa, doctore?”

„Sigur că ştim”, răspunde doctorul Prince cu jumătate de gură.

„Oricum, nu era treaba lui Angelo să se ocupe de viitorul Aureliei – avea ea destui tați şi bunici, frați şi verişori. Şi, probabil, iubiți… El nu era decît un musafir, un trecător în viața ei… şi ca atare, savura fiecare clipă a scurtei sale întîlniri cu Ciocoteală Junior şi familia lui. Care întîlnire – ca să folosesc cuvintele lui – „a constituit una din cele mai privilegiate seri din viața mea, unul din acele rare momente cînd simți … cînd îți dai seama că eşti viu cu adevărat”. Aş spune că era fericit, numai că în viziunea postmodernă de azi, fericirea a devenit o noțiune relativă şi confuză – nu-i aşa, doctore Prince?”

„Nu înțeleg ce vrei să spui”, răspunde doctorul, vădit derutat. „Credeam că fericirea este unica noțiune care înseamnă pentru toți acelaşi lucru. Mă refer, bineînțeles, la fericirea ca stare psihică, nu la mijloacele necesare pentru realizarea ei.”

„Mai ai mult de citit ca să te pui la punct, doctore. Chiar astă seară, înainte să ne întîlnim pe scări, am fost la o conferință despre epidemiologia fericirii, ținută de un coleg de-al dumitale din America. Tipul era convins că

fericirea e o stare psihică maladivă, un DAM - adică un dezechilibru afectiv major – o condiție, aşa cum reiese din statistici, anormală."

„Ca membru al acestei profesii mă simt pur şi simplu jenat. Dar nu-l lua nici dumneata prea în serios pe colegul ăsta al meu american."

„Fii pe pace. Pe nici unul din tagma voastră nu l-am luat vreodată în serios, nici chiar cînd am dat o sută cincizeci de dolari pe o consultație. Da"unde rămăsesem?"

„Spuneai că Angelo era fericit."

„Fericit şi cam băut. Nici nu şi-a dat seama cînd l-a furat somnul. S-a trezit a doua zi la prînz. Era îmbrăcat într-un trening care, judecînd după sigla fluorescentă a firmei Nike, de pe piept, părea să aparțină tînărului Ciocoteală al treilea, iar în nări simțea aroma familiară de cartofi proaspăt prăjiți.

„ „Avem multe de făcut pe ziua de azi, Angelo!"spuse Aurelia. Îți închipui mirarea lui Angelo.

„Nu prea cred", a răspuns el zîmbind. „Diseară la zece am avionul spre Frankfurt".

„Nici pomeneală", spuse Aurelia. „Am dat de bucluc şi numai tu mă poți ajuta".

„Cum aşa?"se miră Angelo.

„Sînt însărcinată."

„Nu din vina mea!"glumi Angelo.

„Sigur că nu. Serveşte nişte cipşi."

„Angelo începu să mănînce, gîndindu-se cum să iasă din situația asta penibilă. În timp ce ea, păstrîndu-şi calmul, se porni să plîngă tăcut, fără să-şi şteargă lacrimile sau nasul.

„„Înțelege-mă, Angelo, iubesc!"îl lămuri ea după o vreme.

„Păi atunci n-ai probleme."

„Ba am", îl contrazise ea, şi se apucă să-i povestească viața, cu ultimile ei complicații. Acum că România nu mai era sub comunişti, oricine din lumea largă putea veni oricînd... Angelo nu fusese singurul care dăduse într-o prăvălie peste cd-ul bunicului şi care, mînat de entuziasm, făcuse tot drumul pînă la Plopeni... Mai fuseseră şi alții... Veniseră... Petrecuseră noaptea în baia roz... Băuseră țuică cu Ciocoteală Junior şi... se îndrăgostiseră de Aurelia, cerînd-o de nevastă.

„„Unul a fost american, explică Aurelia printre suspine. A venit într-un Mercedes închiriat. Altul, franțuz, conducea un Peugeot, tot închiriat.

Ultimul a fost un neamț, la volanul unui Trabant proprietate personală. L-a lăsat la noi, ca arvună."

„Cum adică, arvună?!", întrebă Angelo nedumerit.

„Păi nu ştii că atunci cînd vrei să-ți iei nevastă o țigancă, trebuie s-o plăteşti în bani peşini lui tac-su? Noi țigăncile n-aducem zestre bărbatului cînd ne măritǎm. Bărbatul care vrea mireasă țigancă trebe să muncească şi să strîngă bani. Şi-acuma Helmut – aşa-l cheamă pe ăla cu Trabantu"– se întoarce să mă ia… şi eu sînt aşa de… aşa de…"

„Aşa de cum?"

„Însărcinată."

„Cu cine?"întrebă Angelo.

„De unde să ştiu?"răspunse Aurelia."

„O, Doamne", suspină doctorul Prince. „Încurcată treabă. Pot să mai capăt o ceaşcă de ceai?"

„Cum să nu", răspunde Victor. „Poftim ceaiul. Unde am rămas?"

„În interiorul băii roz."

„Exact. Aşadar Aurelia îl rugă pe Angelo s-o ducă la Bucureşti şi să facă tot ce trebuie ca să scape de sarcină. Habar n-avea ce era aia un ginecolog şi unde să-l găsească, dar Angelo, care era om umblat – cu dolari şi cartoline de plastic – ştia cum să se descurce. Bineînțeles că Angelo refuză, nu doar pentru că era vagamente catolic, ci mai ales pentru că din principiu nu-i plăcea să se bage unde nu-i fierbea oala. Şi apoi trebuia să prindă avionul, altfel îl aştepta încă o noapte în baia roz. Dar Aurelia insistă. Veni cu cel mai puternic dintre argumente: că iubea, îl iubea nebuneşte pe Helmut care trebuia să se întoarcă, s-o ia de nevastă şi s-o ducă cu el la Berlin; că era prima şi unica ei şansă de a fi cea mai fericită femeie din lume. Spune şi dumneata, doctore, cum putea Angelo zice nu? De cîte ori în viață ți se întîmplă să dai peste cea mai fericită femeie din lume?"

„Sărmanul de el! A dus-o la Bucureşti, nu-i aşa? Te pomeneşti că l-a pus să conducă Trabantul…"

„De data asta ai nimerit-o, doctore. Numai că biata maşină nici gînd să se urnească. I-au trebuit lui Ciocoteală al treilea două ore şi jumătate pînă s-o pornească. Au împins-o cît i-au ținut puterile pe drumul de țară, dar motorul nici vorbă să prindă. Nu era drum asfaltat în țigănie, aşa că în cele din urmă l-au cărat pe Trabi pînă-n şoseaua de Bucureşti. Au venit cu toții: veri, unchi, frați, vecini, să dea o mînă de ajutor, mai precis să-şi ofere umărul… Pe cînd privea cum era maşina transportată de tot acel norod, Angelo îşi dădu seama că nimic, nici chiar un motor muribund de Trabant,

nu putea înfrînge voința Aureliei. Polițistul beat, pe jumătate adormit în mijlocul şoselei, nu-şi putu crede ochilor. Intuind că nu trebuia să-i scape ocazia, se apropie şi ceru actele maşinii. Angelo îi potoli însă vigilența, strecurîndu-i o bancnotă verde.

„În sfîrşit se aşează la volan cu Aurelia lîngă el, iar frații, verişorii şi vecinii se puseră pe împins. În cele din urmă motorul începu să pulseze timid, ca o inimă care-şi reia bătăile după o grea operație. Toba de eşapament emise cîteva pîrțîituri discrete. Da! În ciuda probabilităților, maşinuța, drăguța de ea, porni. Mulțimea izbucni în urale şi, de undeva, dintr-un cotlon, se auziră şapte note ieşite din acordeonul unui puradel.

„Merseră o vreme, cu o viteză pînă în patruzeci de kilometri pe oră. Nu numai fiindcă Angelo era un începător în ceea ce priveşte condusul unui Trabant, dar şi pentru că... avea, nu ştiu cum, senzația că devenise parte dintr-o poveste nescrisă şi nimic pe lume nu-i plăcea mai mult ca trăirea fără text dinainte ticluit. De fapt, nu acesta fusese adevăratul motiv care-l mînase la Plopeni? Şi spre alte destinații, înainte de Plopeni?

„Tocmai pe cînd străbăteau cel de-al patrulea sau cincilea sat din şirul prin care trecuseră, Aurelia scoase un țipăt şi-i porunci lui Angelo să oprească. Cam la vreo patru sute de metri mai încolo, la marginea drumului cu plopi de o parte şi de alta, se afla pierdut un tînăr înalt, slab, blond şi spălăcit, cu un rucsac în spate, aşteptînd răbdător la autostop. Angelo călcă frîna, iar Aurelia țîşni din maşină strigînd: „HELMUT! HELMUT! MEINE LIEBE! MEINE GROSSE, GROSSE LIEBE!”.

„Surprins, tînărul o privi o clipă, apoi o luă la fugă în direcția ei, mai repede, şi mai repede, ca o pasăre mare şi stîngace, gata să-şi ia zborul. „AURELIA! MEIN SCHATZ!”răcni el, aterizînd în brațele ei deschise. Impactul rucsacului îi propulsă în şanț, unde-şi continuară flămînda îmbrățişare. Angelo îi privea siderat. Era prima oară cînd vedea dragoste – vreau să zic dragoste cu D mare – în viață, nu la cinema. Dragoste din aia cum rar se intîmplă. Dragoste din aia care vine cu Trabantul.”

Doctorul Prince îşi şterge pe furiş o lacrimă.(Păcat că n-am un aparat de fotografiat la îndemînă, gîndeşte Victor.)

„Îndrăgostiții luară loc pe bancheta din spate, iar Angelo conduse maşina înapoi la Plopeni. Aurelia îi spuse foarte natural lui Helmut că plecase cu Angelo la Bucureşti să-şi caute rochie de nuntă. Întorşi acasă la Ciocoteală Junior, Helmut începu să-şi desfacă rucsacul, din care scoase mici daruri pentru fiecare femeie, copil şi bărbat de pe ulița Aureliei. Lui Ciocoteală Junior îi aduse o pălărie Stetson, pe care viitorul tată-socru o

puse în cap cu un gest solemn: nimeni din Plopeni nu semăna mai mult cu J.R. Ewing ca el.

„Apoi... se apucară de acea treabă eminamente bărbătească, băutul de țuică, în timp ce cei care primiseră daruri se perindau unul cîte unul, ca să-şi exprime bucuria şi gratitudinea, aducînd, la rîndul lor, cîte o ofrandă muzicală... Seara tîrziu, după ce copiii adormiseră şi ultimul vecin căzuse sub masă, îşi făcu apariția Aurelia, îmbrăcată în rochia ei strălucitoare. De data asta însă cîntă fără acompaniament: fără frați, verişori, amplificator, ritmuri de disco. Doar vocea ei umplu văzduhul cu misterul vechilor balade pe care ea nu se ostenise niciodată să le învețe, pentru că se născuse cu ele în sînge, existau în tăcerea protoplasmei, a eternității dintre bătăile inimii ei. Vocea nu mai era catifelată: îşi pierduse vîrsta, devenise majestuoasă, plină de o stăpînită disperare. Angelo îl privi pe Helmut: părea fericit, visător, uşor bovin, învăluit cum era în norul binefăcător de țuică. Avea de ce să-l pizmuiască orice bărbat... şi cu toate astea, Angelo nu-şi putu stăpîni o pornire de ciudată, adîncă şi inexplicabilă milă pentru neamț...

„Apoi se duseră la culcare. Angelo insistă ca în noaptea aceea Aurelia şi Helmut să doarmă în odaia roz de baie, cum se şi cuvenea. „Şi-atunci tu unde vrei să dormi?"întrebă Aurelia, după protestele de rigoare. „În şopron. În Trabant, pe canapea. E o noapte atît de caldă.""

„Îşi petrecu noaptea în Trabant?!" se miră doctorul Prince.

„Şi ce te miri aşa?"

„Păi da-ți dai seama de implicațiile Jungiene?"

„Mi se rupe de impicațiile Jungiene! Eu-ți povestesc ce s-a-ntîmplat!"

„Nu vroiam decît să-ți atrag atenția că dădusem peste un filon pe care, dacă-l urmăream, puteam explica reacția lui Angelo la cinema, cînd a vizionat sevența cu porcul."

„E probabil cazul să-ți amintesc că motivul pentru care sîntem acum aici este c-ai vrut să afli ce s-a întîmplat. N-ai să fii niciodată în stare să înțelegi o poveste dacă te opreşti să analizezi fiecare detaliu. Asta-i problema cu dumneata, doctore Prince: rezultatul unei deformații profesionale... Unde am rămas?"

„În Trabant", răspunde doctorul, umil ca un mieluşel.

„Da. În Trabant... I-au trebuit lui Angelo cîteva ore pînă să adoarmă. Şedea întins şi asculta. Miriade de şoapte umpleau liniştea nopții. Încercă să le identifice, una cîte una, să desluşească nedesluşitul teritoriu al acelor sunete. Departe, cîteva măsuri de acordeon, o înjurătură dinspre uliță. Un geamăt de pasiune, lătratul unui cîine. Un cocoş anunțînd din greşeală

zorile. Polifonia tăcerii: superbă, înspăimîntătoare, irepetabilă. Şi, pentru a doua oară în acea seară, se gîndi la cealaltă tăcere: tăcerea protoplasmei ei, a eternității dintre bătăile inimii ei.

„Se trezi pe cînd micul dejun sfîrîia în tigaie. Ea purta o rochia indiană roşie – cadou de la Helmut. O regină indiană cu un Trabant drept Taj Mahal, gîndi el.

„Ştie tot. I-am spus", îl informă ea pe Angelo.

„Despre copil?"

„Da. I-am spus tot. Că nu sînt decît douăşcinci la sută – de fapt, cinşpe la sută – şanse să fie el tatăl... S-a purtat aşa de frumos! Nici nu-i pasă! Poți să-ți închipui?! Mă iubeşte aşa mult că nu-i pasă chiar zece copii să am de la zece bărbați diferiți. „Bineînțeles că păstrezi copilul şi o să-l iubim, şi am să muncesc pentru toți trei", aşa mi-a spus! Nu sînt eu cea mai fericită femeie din lume, zi şi tu!"

„Fără îndoială că eşti", a asigurat-o Angelo.

„Serveşte nişte cipşi", l-a îndemnat ea.

„Şedeau unul lîngă altul în Trabant."Foarte tare mă bucur pentru tine, Aurelia!"îi spuse el, după trei inghițituri de cipşi.

„Ştii, adăugă ea, zău c-am avut noroc că l-am întîlnit pe el înainte de-a te fi întîlnit pe tine, că m-aş fi îndrăgostit de tine şi-mi scăpam norocul. Nu că n-ai fi şi tu un bărbat deosebit, drăguț, chipeş şi darnic."

„Angelo tăcu, încercînd să întipărească în memorie vorbele ei, ştiind că mai tîrziu, în timpul zborului, se va gîndi la ele. Apoi spuse, „Vroiam mai de mult să te întreb: de unde vine numele vostru de Ciocoteală? Înseamnă ceva?"

„De la ciocolată. Pentru că în familia noastră avem pielea mai închisă la culoare. Logic, nu?"

„Helmut l-a condus la aeroport în seara aceea. „Ştiu că te întrebi ce-a făcut-o să mă aleagă dintre toți pe mine", spuse el în engleza lui cu accent teutonic. „Ca să fiu cinstit, şi eu mă întreb. Gîndeşti probabil că merită ceva mai de soi, şi sînt şi eu de acord.... Va trebui să mă las de studii deocamdată şi să mă fac şofer de taxi. Habar n-am cum se cîştigă banii."

„Ce studiezi?"întrebă Angelo.

„Literatură, antropologie, studii culturale. Chestii d-astea."

„Cu taxiul faci mai mulți bani, sînt de acord", spuse Angelo. „Da"să ştii că greşeşti în privința părerii mele. Cred că nu putea face alegere mai bună."

„Dacă eşti vreodată la Berlin, făgăduieşte-mi că vii să ne vizitezi", spuse Helmut, strecurîndu-i un bilețel cu adresa lui din Berlinul de Est.

„În seara aceea Angelo a zburat la Frankfurt. Apoi, multe whisky-uri mai tîrziu, se trezi înapoi în iarna melbourneză, printre tezele şi lucrările lui…”

„S-a dus vreodată la Berlin?” se interesează doctorul Prince.

„Nu. Nu s-a dus.”

„Oare de ce?”

„Pentru că, după părerea mea, prea puțin din poveste rămăsese nescris. Continuarea idilei dintre Aurelia şi Helmut îşi pierduse caracterul spontan. Pe Angelo nu-l atrăgea cîtuşi de puțin imaginea Aureliei împingînd căruciorul, în Aleksanderplatz, pierdută de una singură în mulțime, aşteptîndu-l pe făt-frumosul taximetrist să iasă din tură… Şi-apoi Trabantul – simbolul însuşi al dragostei lor – rămăsese la Plopeni: în virtutea datinei, aparținea acum lui Ciocotească Junior, ți-aduci aminte?… Sau… poate că Angelo nu s-a dus la Berlin şi pentru că n-a vrut să se confrunte cu inevitabila realitate: anume că vremea lui Trabi trecuse, că bietul de el era în curs de dispariție. Devenise indezirabil.”

*

Într-o noapte senină de iulie, doctorul Prince se plimbă agale pe Johnston Street. Se opreşte la fiecare cafenea spaniolă, ascultînd atent muzica ce se aude înăuntru. La douăsprezece fără un sfert precis, desluşeşte printre zgomotele străzii cîteva măsuri din La Cumparsita. Dintr-odată, pasul doctorului devine hotărît, găsîndu-şi în sfîrşit direcția. Într-un local sud american zăreşte un chip cunoscut, singur la masă, în fața unui ulcior pe jumătate gol de sangria. Pe ringul de dans acum părăsit, un dansator, după aparențe argentinian, dansează tango cu o parteneră invizibilă.

Doctorul Prince aşteaptă finalul tangoului, apoi se îndreaptă spre masa lui Victor.

„Bună seara! Pot să iau loc?”

„Doctore Prince! Ce surpriză! Au trecut mai bine de… nouă luni, de cînd -” exclamă Victor, luat prin surprindere.

Comandă amîndoi un ulcior de sangria şi-l privesc pe argentinian care, conştient de interesul publicului, execută un bis.

„M-am tot întrebat”, spune doctorul Prince, „Oare de ce presupune Angelo că Aurelia ar împinge un cărucior, pierdută în mulțime, în Aleksanderplatz?”

„Bănuiesc că este un realist”, răspunde Victor.

„La urma urmei, de ce să nu fi ajuns o mare cîntăreață? Poate că în chiar clipa asta, în timp ce noi stăm de vorbă, ea îşi farmecă auditoriul, într-unul din locarurile chic din Oranienburgerstrasse sau Prenzlauerberg, unul din acele café-uri care-şi etalează ponoseala estică şi sofisticăreala vestică... unde lumea bună a satului global se adună să deconstruiască universul, îndopîndu-se cu curry-uri vegetariene şi muzică ethno. Poate că deja a devenit o Juliette Greco postmodernă...”

„Atunci cum de nu se află cd-urile ei la Sister Ray?” întreabă Victor zîmbind ironic. „A propos, doctore, sînt impresionat ce bine cunoşti Berlinul.”

„Cred că se închide localul”, grăieşte doctorul. „Dacă vrei, te duc cu maşina acasă, Angelo.”

„Mă cheamă Victor.”

„Nu mă refer la numele tău din paşaport.”

„Cum de-ai ajuns la concluzia asta, doctore?”

„Nu-i nevoie să fii un eminent specialist în psihiatrie pentru asta... E suficientă pregătirea de bază.”

Se îndreaptă împreună spre aleea unde şi-a parcat doctorul maşina.

„Un Trabant!” şopteşte Victor, simțind un cuțit în inimă. „Eşti nebun! Ai mers pîn”la Berlin ca să-l cumperi!”

„Nu, nu de la Berlin l-am cumpărat. L-am găsit prin mica publicitate. E un tip care locuieşte la o fermă în Gippsland şi are o colecție de vreo treizeci de Trabanturi pe care le-a scos în vînzare. Mi-am îngăduit să pun un avans – să-i zic arvună? – în numele dumitale, fiindcă am sentimentul că se vor vinde repede.”

„M-ai lăsat fără replică, doctore. Îmi dau seama că te-am subapreciat.”

„Nu face nimic, nu face nimic. E unul din hazardurile profesiei. Te superi dacă te rog să împingi puțin? Motoru-i cam leneş.”

*

Prin decembrie o nouă modă retro, de origine misterioasă, şi-a făcut apariția pe străzile Melbourne-ului. Nişte maşini mititele, ponosite, făcute parcă din carton, au început să bîntuie prin zona străzilor Brunswick, Smith şi Johnston. La numai cîteva săptămîni, au fost văzute în Albert Park, South Melbourne şi chiar South Yarra. Proprietarii lor făceau cam toți parte din aceeaşi categorie socio-economică: profesionişti, sensibili la capriciile modei, cu înclinații uşor de stînga, consumatori de alimente organice. Genul de

oameni care preferă Havana Toscanei, şi comandă café con leche în loc de cappuccino. Maşinile, bineînțeles, au fost dotate cu tobe noi de eşapament, în conformitate cu regulamentul împotriva poluării în vigoare în toate țările avansate.

(Antropologii urbani au emis diverse ipoteze privind această nouă modă; profesorii şi conferențiarii specializați în studii culturale au purces la lungi analize şi dezbateri; iar studenții umanişti au scris un număr apreciabil de teze, lucrări şi eseuri pe această temă, furnizîndu-i lui Victor muncă din plin, preț de cel puțin un an.)

traducere din limba engleză de Dana Lovinescu şi Anamaria Beligan

respiro©2000 All rights reserved.